

ἀνήλικος καὶ ἀγένειος ἡγεμῶν, εἰς τὸν ὁποῖον χαριζόμενοι ἐξύρισαν ὅλα τὰ γένειά των οἱ αὐλικοὶ, πλὴν τῶν μυστάκων. Ἡ διαδοχὴ ἄλλου ἀνηλίκου ἐστερέωσε τὸ ἔθιμον, τέλος δ' ἐγιναν ἀφαντοὶ καὶ οἱ μύστακες. Οἱ Ἴσπανοὶ, πολὺ βραδύτερον ἀκολουθοῦντες τὸ Γαλλικὸν παράδειγμα, ἐφύλασαν τὰ γένεια, ἕως οὗ οἱ Γάλλοι καὶ οἱ Ἀγγλοὶ ἤρχιζαν καὶ τοὺς μύστακας νὰ παραιτῶσιν. Ἰσως δὲ καὶ μέχρι τῆς σήμερον ἤθελαν διατηρῆσαι τὸ προσφιλὲς προτάρτημα, ἐὰν Γάλλος ἡγεμῶν (ὁ Φίλιππος Ε΄) δὲν ἀνέβαινε τὸν Ἰσπανικὸν θρόνον μὲ ξυρισμένον τὸν πώγωνα. Οἱ αὐλικοὶ μὲ βαρεῖαν καρδίαν ἐμιμήθησαν τὸν ἡγεμόνα, καὶ ὁ λαὸς δὲ καρδίας ἐτι βαρύτερας ἐμιμήθη τοὺς αὐλικούς. Τὸ περὶ τούτου ὁμοῦ δημοτικὸν αἰσθημα μένει πεφυλαγμένον εἰς τὴν παροιμίαν, "Ἀφοῦ ἐχάσαμεν τὰ γένειά μας, ἐχάσαμεν καὶ τὰς ψυχὰς μας."

Ὡς δὲ πρὸς τὰς γενειάδας τῶν Ἐκκλησιαστικῶν, ἐπειδὴ πάντοτε αὐτῶν ἢ κατὰ τοῦτο συνήθεια διέφερον ὁπωσοῦν ἀπὸ τῶν λαϊκῶν, πρέπει καὶ χωριστὰ περὶ αὐτῶν νὰ πραγματευθῶμεν. Ἐνίοτε ὁ τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας κληρὸς ἐπετάσσετο νὰ πωγωνοφορῆ, ἐκ τῆς ἰδέας ὅτι τὸ ξύρισμα εἶναι θηλυπρεπές, καὶ ἐτι ἄριστα ὁ πώγων ἀρμόζει εἰς τὴν σεμνότητά τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ χαρακτῆρος· ἄλλοτε δὲ πάλιν ἐνετέλλετο εἰς αὐτοὺς νὰ ξυρίζωνται, ἐπὶ λόγῳ ὅτι ἐμφιλοχωρεῖ ὑπὸ τὸν σεβάσμιον πώγωνα ἡ κενοδοξία. Ἱστορεῖται περὶ τοῦ Guillaume Duprat, ἐπισκόπου τοῦ Κλαρεμοντιῦ, συμβουλοῦ δὲ εἰς τὴν ἐν Τριδέντῳ σύνοδον, καὶ κτίτορος τοῦ ἐν Παρισίοις Γυμνασίου τῶν Ἰησουϊτῶν, ὅτι αὐτὸς εἶχε τὸν ὑραιότατον ὄλων τῶν πωγῶνων. Ἦτο παραπολὺ ὑραιὸς δι' ἐπίσκοπον· οἱ κανονικοὶ δὲ τῆς αὐτοῦ μητροπόλεως, συνηθροισμένοι ἐν πλήρει συνεδριάσει, ἔκαμαν τὴν βαρβαρικὴν ἀπόφασιν νὰ ξυρισθῶσιν αὐτόν. Ὁθεν, ὅτε ἀκολούθως ἦλθεν εἰς τὸ δωματίον τῶν ψαλτῶν, ὁ ἀρχιμανδρίτης, ὁ πρωτοσύγγελος, καὶ ὁ πρωτοψάλτης ἐπλησίασαν μετὰ ψαλιδίου καὶ ξυραφίου, σαπουνίου, λεκάνης, καὶ ζεστοῦ νεροῦ. Ὁ ταλαίπωρος, ἰδὼν ταῦτα, ἔκοψε δρόμον ὅσον ἠδύνατο, καὶ κατέφυγεν εἰς πύργον δύο μίλια ἐκ τοῦ Κλαρεμοντιῦ, ὅπου ἠσθένησεν ἀπὸ τὴν ἀγανάκτησιν, καὶ ἀπέθανε.

Ἀπὸ τοὺς νόμους τινῶν μοναστηρίων φαίνεται, ὅτι οἱ μὲν λαϊκοὶ μοναχοὶ ἐχρεώσθων ν' ἀφίνωσι τὰ γένεια, οἱ δὲ ἱερομόναχοι νὰ ξυρίζωνται. Αἱ γενειάδες ὄλων τῶν εἰς μοναστήρια εἰσερχομένων εὐλογοῦντο μὲ πολλὰς ἱεροπραξίας, ἀκόμη δὲ σώζονται αἱ προσευχαί, διὰ τῶν ὁποίων καθιέρουν εἰς τὸν Θεὸν τὴν γενειάδα, ὅτε ὁ ἐκκλησιαστικὸς ἐξυρίζετο. Οἱ τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας ἱερωμένοι ἦσαν ἐνθερμοὶ ζηλωταὶ τῶν πωγῶνων, καὶ ὅτε συνετελέσθη τὸ μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς Ῥωμαϊκῆς Ἐκκλησίας ῥήγμα, ἐδράμεν ἡ δευτέρα πολὺ πλέον παρὰ πρότερον εἰς τὸ ἐναντίον ἄκρον. Μ' ὅλα ταῦτα, οἱ περὶ τοῦ κείρεσθαι κανονισμοὶ δὲν ἐπεβάλλοντο αὐστηρῶς εἰς τοὺς ἀνωτέρους ἀξιωματικούς τῆς ἐκκλησίας, καθότι συνεχῶς εὐρίσκομεν καὶ καρδινάλιους

καὶ ἐπίσκοπους πωγωνοφοροῦντας. Ἐπωγωνοφόρου δὲ καὶ οἱ πρῶτοι ἐπίσκοποι καὶ πατέρες τῆς τῶν Διαμαρτυρομένων Ἐκκλησίας· ἀλλ' ὁ Μαρτίνος Λούθηρος, ὁ καὶ ἱερομόναχος τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας χρηματίσας, παριστάνεται πάντοτε ἀνευ τοιοῦτου προσαρτήματος.

Ἄξιοσημείωτον εἶναι ὅτι, ὅπου ἀφίνονται τὰ γένεια, ξυρίζεται ἡ κεφαλὴ. Συμβαίνει δὲ τοῦτο μάλιστα εἰς τοὺς Μωαμεθανούς, οἵτινες βοστρύχιον μόνον ἀφίνουσι κατακόρυφα, ὡς λαβὴν ὄθεν νὰ τοὺς ἀνυψῶσιν ὁ Προφήτης εἰς τὸν οὐρανόν.

#### ΤΥΦΩΝΕΣ ΕἰΣ ΤΑΣ ΔΥΤΙΚΑΣ ΙΝΔΙΑΣ.

Οἱ τυφῶνες τῶν μεταξὺ Βορείου καὶ Νοτίου Ἀμερικῆς Δυτικο-Ἰνδικῶν Νήσων εἶναι εἰς τὸ ἄκρον φοβεροὶ καὶ ὀλέθριοι. Γενικῶς πρὸ τοῦ τυφῶνος σιωπῶσι τὰ στοιχεῖα· ὁ ἀήρ συμπυκνοῦται καὶ βαρύνει· ὁ ἥλιος ἐρυθρία· οἱ δ' ἀστέρες τὴν νύκτα φαίνονται ὑπὲρ τὸ σῆνηδες μεγάλοι. Συνεχεῖς μεταβολαὶ γίνονται εἰς τὸ θερμομέτρον, τὸ ὁποῖον ἀναβαίνει κάποτε ἀπὸ ὀγδοήκοντα εἰς ἐννεήκοντα βαθμούς. Σκοτία ἐξαπλοῦται ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἀστραπτοβολοῦσι τὰ μετέωρα.

Εἰς τὴν θάλασσαν παρατηρεῖται κατὰ πρῶτον ἡ ἐπικειμένη ἀνεμοζάλη· ὄρη ἀφρίζοντα αἰφνιδίως ἀναβαίνουν ἀπὸ τὴν καθαρὰν καὶ ἀκίνητον αὐτῆς ἐπιφάνειαν. Ὁ ἀνεμος πνέει μὲ ἀκάθεκτον ὄρμη· μακρυνὴν βροντὴν ὁμοιάζει ὁ θόρυβός του. Ἡ βροχὴ καταβαίνει κρουνηδόν· θάμνους καὶ δένδρα ὑψηλὰ συγκαταφέρουν οἱ ὄρεινοὶ ρύακες· οἱ ποταμοὶ ἐκχειρίζουν, καὶ πλημμυροῦσιν αἱ πεδιάδες.

Ἐκπληξίς καὶ φόβος καταλαμβάνει πᾶν ἔμφυχον· τὰ χερσαῖα πτηνὰ διώκονται εἰς τὸν ὠκεανόν, καὶ τὰ θαλάσσια προσφεύγουν εἰς τὰ δάση. Τοῦ ἀγροῦ τὰ ἐπτοημένα κτήνη συναγελάζονται, ἢ ματαίως περιπλανῶνται εἰς ζήτησιν σκεπαστηρίου. Τὸν σεισμὸν τοῦτον τῆς γῆς δὲν προξενεῖ ὁ συναγωνισμὸς δύο ἀνέμων ἐναντίων, ἢ τὸ βρῦχμα τοῦ ὠκεανοῦ· ὅλα τὰ στοιχεῖα εὐρίσκονται συγκεχυμένα καὶ συντεταραγμένα· ἡ ἰσορροπία τῆς ἀτμοσφαιρας φαίνεται ὡς νὰ ἐγαλάσθη· ἡ φύσις σπεύδει, τρόπον τινά, εἰς τὸ παλαιὸν αὐτῆς χάος.

Πολλάκις ἐπὶ τῶν νήσων τούτων εὐρίσκει δεινὴν πανωλεθρίαν ὁ ἀνατέλλων ἥλιος, δένδρα ἐξερρίζωμένα, κλάδους ἐκ τῶν κορμῶν ἀσπασαμένους, καὶ τὰ ἐρείπια οἰκῶν ἐστρωμένα ἐπὶ τῆς γῆς. Ὁ γεωργὸς δυσκολευεταὶ κάποτε νὰ γνωρίσῃ τὸ μέρος, ὅπου ἦνθουν τὰ πρῶτην αὐτοῦ κτήματα. Κοιλιάδες καρποφόροι μεταβάλλονται ἐντὸς ὀλίγων ὥρῶν εἰς ἀβάτους ἐρημίας, μὲ τὰ πτώματα τῶν οἰκιακῶν ζώων καὶ τῶν πετεινῶν τοῦ οὐρανοῦ κεκαλυμμένας.

Πολυ περισσοτέραν ἀγαθότητα ψυχῆς δεικνύει ὁ χαίρων εἰς τὴν εὐδαιμονίαν, παρ' ὁ λυπούμενος εἰς τὴν κακοδαιμονίαν τοῦ πλησίον.